

δούλλον (ἐξαπέλυσε τὸν σκύλλον) Χαλδ. || Φρ. Ἀφίνω γέ-
λια - κλάματα - φωνή ἢ φωνές κττ. (γελῶ, κλαίω, φωνάζω).
Τὸν ἄφησε ἢ τὴν ἄφησε (ἐκλάσε) κοιν. Ἀφίνει τὸ γλυκὸ - τὸ
καρδάκι κττ. (γίνεται ὑδαρέστερον. καρδάκι=τὸ ἐκ καρύ-
ων γλυκὸ) πολλαχ. Ἀφίνω λόγια (ραδιοσυγῶ, συκοφαντῶ)
Κερασ. 4) Ἐπιτρέπω τινὰ ὑπάρχη κοιν. : Ἀφίνω γένεια
- μαλλιά - μουστάκι. 5) Ἐμπιστεύομαι τινὰ εἰς τὴν φρον-
τίδα τινὸς κοιν. καὶ Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Σ' ἀφίνω 'ς τὸ Θεὸ - 'ς τὴν Πανα-
γιά. Ἀφησε τὸ παιδί 'ς τὴν ἀδερφή της - 'ς τὴ μάνα της - σὲ
ξένη γυναῖκα κττ. κοιν. || Ἀσμ.

Ποῦ πάς, ποῦ πάς, νὲ Μάραντε, κ' ἐμέναν τίν' ἀφίνεις ;
— Ἀφίνω σε εἰς τὸ Θεόν, 'ς σοὶ δώδεκα Ἀποστόλους

Τραπ. 6) Καταλείπω τι ἀποθνήσκων, ἐπὶ περιουσίας
κοιν. : Ὁ δαῖνα πέθανε καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ἢ ἄφησε μεγάλη
περιουσία. β) Κληροδοτῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) : Πέθανε καὶ τοῦ ἄφησε πολλὰ χρήματα - χτήμα-
τα κττ. κοιν. Ἐφέκεν ἕναν χωράφ' 'ς σὸ μαναστήρ' - 'ς σὴν
ἐγκλῆσιαν κττ. Χαλδ. Ὁ γέρος μου πῆε 'ς τὸ καλὸ, δὲν μ' ἄ-
φησε πρᾶμα Κίμωλ. 7) Ἀποτελειώνω Σέριφ. κ.ά. : Ἐ-
κείδ' ἄφήκω τὴν κάλτσα Σέριφ. 8) Ἀναμένω, πε-
ριμένω κοιν. : Ἀφησε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη καὶ κατόπι βλέ-
πουμε κοιν. || Γνωμ. Ἀφησε νὰ σὲ δείρουν κι ἀπὲ νὰ κλάψης
(μὴ διαμαρτύρεσαι πρὶν ἀδικηθῆς) Λεξ. Δημητρ. 9)
Χαρίζω κοιν. : Τοῦ ἄφησα τὰ μισὰ ἀπ' ὅ,τι μοῦ χρωστοῦσε.
Τοῦ ἄφησα τοὺς τόκους. Τί μοῦ ἀφίνεις ; (ἐνν. ἀπὸ τὴν ἀξίαν
τοῦ ὑπὸ ἀγορὰν πράγματος) — Σὰς ἀφίνω τόσες δραχμές.
'Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ.Δ. (Ματθ. 18, 32) «πᾶσαν τὴν
ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκα σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με». 10)
'Αποφέρω κοιν. : Ἐχει δουλειὰ ποῦ ἀφίνει μεγάλη κέρδη. Τὸ
πρᾶμα ἀφίνει κέρδος - ζημία.

ἀφιόνι τό, ἀφιόνιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀφιόνι κοιν.
ἀφιόν' βόρ. ιδιῶμ. ἀφιόν' Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.) ἀφκίόνιν Κύπρ. ἀφκίόνι Μεγίστ. Χίος
(Καρδάμ.) ἀφκίόν' Θεσσ. Μακεδ. ἀφτσόνι Κάσ. ἀ-
φχιόνιν Κύπρ. ἀφχιόνι Πελοπν. (Μάν.) ἀφχιόν' Β. Εὐβ.
ἀφάμι Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *afyon*, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. Ἑλ-
λην. *δπιον*. Ἰδ. G Meyer Etym. Wört. alb. Spr. 3 καὶ
A Maidhof ἐν Glotta 10, 8.

1) Ὁ ναρκωτικὸς ὁπὸς τοῦ φυτοῦ μήκωνος, τὸ ὅπιον
ἢ μυκῶνιον ἐνθ' ἀν. : Φρ. Δὲν ἔσκασε τ' ἀφιόνι (ἐπὶ καρῶ-
σεως ιδίως ἀπὸ ὕπνου ἢ μέθης) σύνθηθ. Σὰν νὰ ἔχη πιω-
μένο ἀφιόνι (ἐπὶ τοῦ βαθέως κοιμωμένου) Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) Θὰ σὲ κάνω νὰ φάς ἀφιόνι (διὰ νὰ λησμονήσης τὴν
τιμωρίαν) Πελοπν. (Ἀργολ.) Πίν-νει ἀφιόνι (δὲν γνωρίζει
τί κάμνει) Σύμ. Δὲν τρώου 'γὼ ἀφιόν' γιὰ νὰ μὴ γελάης ἰσὺ
'Ηπ. (Ζαγόρ.) Ἀφιόνια βγάψ' ἢ γλῶσσα τ' (εἶναι πολὺ θυ-
μωμένος) Μύκ. Ἐγινε ἀφιόνι πὲ τὸ θυμὸ του Θράκ. 2)
Τὸ φυτὸν ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται τὸ ὅπιον, μήκων ὃ
ὑπνοφόρος (*paraver somniferum*) τοῦ γένους τῶν μη-
κῶνων, τῆς τάξεως τῶν μηκωνωδῶν (*paraveraceae*)
ἐνθ' ἀν. [**]

ἀφιονίζω Ἡπ. Κεφαλλ. Μύκ. ἀφιανίζω Πάρ.
ἀφιαμίζω Ζάκ. Μετοχ. ἀφιονισμένος σύνθηθ. ἀφιου-
νόμενος πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀφκισμένος Χίος (Καρ-
δάμ.) ἀφκισμένος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) ἀφια-
νισμένος Πάρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφιόνι.

1) Δίδω ναρκωτικόν, ναρκώνω διὰ φαρμάκου Ζάκ.
Κεφαλλ. 2) Μεταφ. ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ Ἡπ. 3)

Ἀμτβ. ὀργίζομαι εἰς βαθμὸν ὑπερβολικόν, ἐξοργίζομαι,
γίνομαι ἔξω φρενῶν Μύκ. Πάρ. : Ἀφιάνισ ἀπὸ τὸ κακό
του Πάρ. Ἐφιόνισενε πάλ', ποιὸς τὸ διάν'! Μύκ. Συνών.
ἀφηνιάζω 3, ἀφορμίζω, φρενιάζω.

Μετοχ. 1) Ναρκωμένος πολλαχ. : Κ' ἰγὼ ἤμ' ἀπου-
σταμέν', σὰν ἀφιουνισμέν' ἔπισα 'ς τοὺν ὕπνου ΚΧατζοπ. Ἀγάπ.
18. 2) Ἀποπλανημένος, ἐξαπατημένος Ἡπ. 3) Ὁ ἀ-
πολέσας τὴν διανοητικὴν του διαύγειαν, ὃ διατελῶν ὑπὸ
τὸ κράτος ἐξωτερικῆς τιнос ἐπηρεείας, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν
δύναται ν' ἀπαλλαγῇ Ἀθῆν. : Εἶναι ἀφιονισμένος μὲ τὴν
κόρη τῆς πλῆστρας καὶ δὲ θέλει ἐκείνη ποῦ τοῦ λέμ' ἐμεῖς.

4) Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐξωργισμένος, ὃ διατελῶν ἐκτὸς
ἑαυτοῦ σύνθηθ. : Ἡρθεν ἀφιονισμένος 'ς τὸ σπῖτι. Εἶναι ἀ-
φιονισμένος μαζί μου. Συνών. φουρκισμένος (ἰδ.
φουρκίζω), φρενισμένος (ἰδ. φρενιάζω). 5)
Μανιώδης σύνθηθ. : Κάνει σὰν τὸν ἀφιονισμένο. Εἶναι ἀφιο-
νισμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

ἀφιονόσπορος ὃ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφιόνι καὶ σπόρος.

Τὸ σπέρμα τοῦ μήκωνος.

ἄφισμα τό, σύνθηθ. ἄφισμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)
ἄφισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφίνω. Τύπ. ἄφρημα παρὰ Βλάχ.

*Αφεις, ἀπόλυσις, ἐγκατάλειψις.

ἄφκος ὃ, Θράκ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Παξ. Σίφν. κ.ά. ἄ-
φκους Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. Σάμ. Σαμοθρ. κ.ά. *φάκος Ἰ-
καρ. ἄφκο τό, Ἡπ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀφάκη. Πβ. Κορ. Ἀτ. 4, 40.

Τὸ φυτὸν πῖσον τὸ ἡμερον (*pisum sativum*) τῆς τά-
ξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*). Συνών. μπι-
ζέλι. Πβ. ἀγριοάφκος. [**]

ἀφλεβοτόμητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀφλοοτόμητος
Κύπρ. ἀφλοοτόμιστος Νάξ.

Ἐκ τοῦ λογίου φλεβοτομῶ.

Ὁ μὴ φλεβοτομηθεὶς, ὃ μὴ ὑποστάς ἀφαίμαξιν.

ἀφλίζω Ἡπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν ραπτῶν, ἀκούω.

ἄφλισμα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφλίζω.

*Ακουσμα, ἀκοή.

ἀφλόγιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀφλόγ'στους βόρ. ιδιῶμ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φλογιστός < φλο-
γίζω.

1) Ὁ μὴ ἔχων φλόγωσιν, ὃ μὴ φλογισμένος, ἐπὶ τοῦ
δέρματος. 2) Ὁ μὴ ἔχων πυρετόν. Συνών. ἀπύρετος.

ἀφλόμωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀβλόμωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φλομωτός < φλο-
μῶνω.

1) Ὁ μὴ ναρκωθεὶς διὰ τοῦ φυτοῦ φλόμου, ἐπὶ ἰχθύων
πολλαχ. : Τ' ἀδ-δέλια ἐν πιάν-νονται ἀβλόμωτα Κύπρ. 2)
Ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀλιενθῇ διὰ φλόμου Λεξ. Δημητρ. :
Τὰ μεγάλα ψάρια εἶναι ἀφλόμωτα.

ἀφλωροκάπνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφλουροκάπνι-
στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φλωροκαπνι-
στός < φλωροκαπνίζω.

Ὁ μὴ ἐπιχρυσωθείς. Συνών. ἀχρύσωτος, ἀντίθ.
μαλαματοκαπνισμένος (ἰδ. μαλαματοκαπνίζω).

